

Sygn. akt I CSK 1961/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. L.
przeciwko S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ochronę dóbr osobistych i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 lutego 2021 r., sygn. akt V ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 3060 (trzy tysiące
sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego,**

**2) oddala wniosek adw. M. W. o przyznanie ze Skarbu
Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lutego 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i

uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący, powołując się na tę przesłankę, wskazał na naruszenie norm prawnych z art. 24 i art. 6 k.c., przedstawiając – w uzupełnieniu braków skargi – wywód prawny mający to potwierdzać. Przedstawiona argumentacja nie przekonuje jednak, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Wręcz przeciwnie, twierdzenia autora skargi kasacyjnej zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazują na jej oczywistą bezzasadność. W toku postępowania ustalono, że we wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia okresie podczas świadczenia przez powoda usług transportowych dochodziło do uchybień w transporcie takich jak zaginięcie przesyłek, dostarczanie niekompletnych przesyłek czy dostarczanie uszkodzonych przesyłek, pozwanemu były zgłaszane zastrzeżenia względem zachowania powoda, takie jak odmowa podpisania przez powoda protokołu szkody, a próby rozmów pracowników pozwanego z powodem okazały się bezskuteczne, więc pozwany miał prawo uznać, iż powód nie wykonuje zleconych czynności w sposób należyty, odpowiadający standardom określonym w regulaminach pozwanego. Jak zauważył Sąd Apelacyjny, nie ma uzasadnionych podstaw, aby kwestionować uprawnienie pozwanego do określenia szczegółowych standardów wykonywania pracy przez poszczególnych przewoźników i zatrudnionych przez nich kierowców.

Nieuzasadnione pozostaje w powyższym kontekście żądanie powoda względem pozwanego usunięcia wpisu w systemie teleinformatycznym pozwanego zabraniającego wstępu na terminale logistyczne pozwanego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych jest tak daleka ingerencja w swobodę prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanego, a działania pozwanego w postaci usankcjonowania w systemie faktu utraty zaufania do powoda – w oczywisty sposób – zasadnie nie uznano za bezprawne.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Odnosząc się do żądania zasądzenia na rzecz pełnomocnika powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i mając na uwadze powyższe argumenty, należy zauważyć, że za utrwalony należy uznać pogląd, że wniesienie oczywiście bezzasadnej skargi kasacyjnej przez pełnomocnika zawodowego ustanowionego przez sąd nie uzasadnia przyznania ze środków publicznych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. (zob. postanowienie SN z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 699/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2011, poz. 72, Biuletyn SN 2011, nr 5, s. 15, por. także postanowienia SN z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt II PZ 17/14, www.sn.pl, z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt I CSK 106/12, www.sn.pl, z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 332/10, nie publ., z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, Biuletyn SN 2007, nr 12, s. 13).